

Kong Erik og de Fredløse

historisk Roman i to Dele

af Bernhard Severin Ingemann.

Anden Del.

(Fortæll.)

„St. Bent og St. Peder staa os bi! — Bude eders Hoved!“ — raabte den svære Abbed og trøb under Bystværnet. — „Der kommer atter en Blindes! Forbarmende Himmel! hvilken Menneſtesværn!“ — vedblev han og saa forsigtig ud imod Staden. — „Hør, hvor de strige! de nævne eders Navn, Hr. Broder! med ugubelige Eder — de tumle med Baade — de slæbe flere Bliver frem — jeg ser en af Kongens Drabanter iblandt dem!“

„Ser I! han er Ophavsmanden, den troløse Dødsfod!“ — raabte Urtæppet, — „fra ham kommer al vor Nød og Landets Ulfke. Ha! udfind din Nordretning, retfærdige Gud! udryd Menderen! opryk ham med Nødel!“

„Der igennem, ærværdige Herrer! og I er i Sitterhed!“ — lod nu en hul Røst ved Korridorens Udgang dem i Møde, og en høj, mandlig Stillefæls med et vildt, blegt Ansigt traadte frem i Korridorøren; han var klædt som en tykt Kræmmerføvend og havde en stor, rød Stramme over Brænden.

„Min Ulfke! eders forfulgte Ven og Hævner!“ — hvilede Abbeden fra Skovlofteret. — „St. Bent og St. Peder være takket! den retfærdige har hørt eders Bøn! Nordretningen er kommen!“

Den høje Stillefæls i Døren lagde Fingern paa Munden og forbandt med de to Prælater, idet Korridorøren lukte sig efter dem.

Tiende Kapitel.

Angrebet paa Arelhus havde sat hele Staden i den livligste Bevægelse. Selv de adstaaende Borgere kunde ikke dølge deres Glæde derover, og mange af dem toge aabenbart Del i Opstanden. De vilde Glædestraab, man hørte hver Gang en Stenbagel foer ind paa Slottet, viste noksom hvor almindelig Forbitnelsen var, saa vel mod den bispelige Stadsregering, som fornemmelig mod Urtæppet, for hvis Styr og ved hvis magtige Indflydelse det opværende Kirkeforbud var iværksat. Grands Navn var løst, hver Gang et nyt Angreb skete. Førgæves søgte Stadsfogden med sine bevæbnede Svende at bringe Rolighed tilbage: hvor han lod sig se med de bispelige Krigsmænd, blev han øjeblikkelig tilbagebleven af den forbitrede Almue. Angiet om Kongens Antomst til Sorretsløf og hans spændte Forhold til Herrerne paa Arelhus havde givet Opstanden et nyt og lokalt Sving, idet man nu troede, ved Angrebet paa de gejstlige Herrer at gøre fælles Sag med Kongen mod hans og Rigets overmodige Hænder. Stadsfogden havde ladet alle Stadenes Borte lutte; men Oprørerne havde sprængt dem, og en stor Mængde Menneſter, tilfældes de rigeste og fredeligste Indboerere, der frugtede Opstandens løsløse Følger, ilede ud af Nærreport til Sorretsløf, for at se Kongen og anraade ham om Bistand. En anden Flok strømmede til vor Frue Kirkegaard og ringede med Stormklokker. „Bort med de hellige Ulve paa Slottet!“ lod det gennem alle Gader udenfor det fredelige Tinghus, hvor Raadet var forsamlet, og hvor afsligge fangne Oprørere vare henbragte, var der en frugtelig Larm: man forbrede Fangerne løsladte og truede med at stikke Tinghuset i Brand. Ogsaa ved Rattet fandt der stor Larm: „ud paa alle Baade!“ — skreg man. — „Smid Kræmmergodset ud! jag Beberføvendene i Vand! Lad os stikke Slottet i Brand! lad ingen Sjæl undkomme! — Kongens og Landets Hænder dø!“

Der blev imidlertid de fleste Steder mere streget og laarmet end handlet, og de vilde Følgestrømme bevægede sig i de forskellige Retninger mellem hverandre; men ved gammel Strand saa man en Mand, der havde bragt Orden og Plan i Angrebet; det var Ridder Helmer Blaa, der med glad Kamp-Zeer opstillede Bliverne ved Stranden og lærte Borgerne at bruge disse Baaden med Virkning og Eftertryk. I flere Timer stod han utrættelig ved denne sin tørreste Spjæl, og hvor han ledede Angrebet, tilføjes der Slottet betydelig Støde.

I Tinghuset havde man imidlertid maattet løslade de fangne Oprørere. En stor Del af Raadet havde sluttet sig til Oprørernes Parti og grebet til Vaaben mod Bispem; de øvrige Raadmænd vare med stor Livsfare undslippede, og det var lykkedes nogle af Raadet tillige med Stadsfogden at komme ud med Følgestrømmen gennem Nærreport og naa Kongsgaarden i Sorretsløf, hvor de allerede traf Kongen til Hest, i Spidsen for hans Riddere, beredt til selv at drage ind i Staden og dæmpe Opstanden.

Det var næsten blevet Aften. Oprøret havde allerede naaet en saadan Yderlighed, at de fleste Borgere vare blevene fortraklede for deres eget Foretagende, og enhver bosat Mand i Byen frygtede for sine Gjendommers og sin Familjes Sikkerhed, idet den troløse Almue troede sig befriet fra enhver Ordens- og Sædeligheds-Lov. Kongen for nu ved Grev Henriks Side ind gennem Nærreport i Spidsen for sin Ridderskare, ledsaget af de høje, skønne Lanse-drægere, der udgjorde hans Livvagter. Ved St. Peders Kirke, tæt ved den nordre Stadsport, og ved vor Frue Kirke kunde han naeppe komme frem for den store Følgestemme. Begge Steder havde Oprørerne sprængt Kirkeøren og tungen Præsterne til at holde Messe. Under de vilde Oprørskeftig klang den gubelige Sang fra Kirkerne helt be-synderligt og ængstelig.

„Den Andagt kommer sagtens mer af Trods end af Gudsfægt!“ — sagde Kongen til Grev Henrik — „dog, saamant! Gudsdyrkelsen skal ingen formene dem! tun med Orden og god Stilt!“ Han lod sætte Vagt ved begge Kirkerne, for at hævne alle Urdener, og ved videre. Hvor han drog frem, blev han mødt med Glædesraab og den mest levende Hjælp, der dog sagtnedes en Del hos dem, der skreg højt, da man saa Stadsfogden og to af Staden's Raad blandt hans nærmeste Befalgete. En urolig Munnens hørtes nu hist og her, og det begyndte at blive Almuens

indflyvende, at Kongen ikke kom hid for at tage Oprørernes Parti mod deres Vorighed, men for at færdige Staden's lov-mæssige Regering og bringe den offentlige Rolighed til-bage.

„Stille, Børn! gaar hver til sit! nedlægger eders Vaaben!“ — sagde Kongen med alvorlig, dog venlig Røst, idet han genældte Følgets Hilsen og standfæste sin Hest. Der blev stille, og man omringede ham opmærksom, for at høre hvad han sagde. „Jeg kommer baade som eders Beskytter og som Hævner af Lov og Ret i mit Rige!“ — vedblev han. — „Hvad I med Billighed kan forde af Bispem, skal han indrømme eder! Kirkepærringen skal være hæbet! det lover jeg eder! For Resten skal I adlyde eders Svøblive lovlige undersægt. Fred og Orden skal her være! Den, der fra denne Time tager sig selv til Rette, skal være Dødsfod og ligge paa sin Gerning!“ Hvor man hørte disse Ord, blev der øjeblikkelig stille. Oprørerne og enhver, der bar Vaaben, bortførerede sig; men en stor Mængde vaaben-løse Borgere ledsagede ham med høje Jubelraab gennem Gaderne.

Ved gammel Strand bestod man endnu med stor Zver Arelhus. Slotsholmen var omringet af Baade med Bue-skytter og Fællestøvere; man gjorde allerede Anstalter til at løbe Storm mod Slottet og stikke det i Brand. Kampen var bleven gensidig; fra Slottets Taarne og Murtårner blev der nu ogsaa skudt med Pile og Jorboarsmaſtiner.

„Kongen, Kongen! med Fugden og Raadet!“ — lod det nu her fra Mund til Mund, og det var som et Uv-slag havde lammet hver Arm. „Kongen leve!“ — raabte Oprørerne, og mange lafede deres Vaaben — „ingen Følge mer! Kongen vil dømmes mellem os og Bispem!“ — Man hørte allerede de klappende Hæstefø. Følgestrøm-mens bølgede til alle Sider og gjorde Plads for Kongen og hans Ridderskare. Der blev raabt og givet Tegnet til Bue-skytterne og Fællestøngerne, der paa de talrige Køb-mandspramme omringede Slotsholmen; i et Øjeblik vare næsten alle Fælle slutte i Bandet, og man troede ifsomt tilbage fra det belejrede Slot. Ved et Blivebatteri ved Stranden vedblev dog Skydningen endnu; her var det Ridder Blaa stod. Han var kommen faaledes i Lande med Blivebatteringen, at han ingen Ting ansjede: han troede, Bue-skytterne og Fællestøngerne vare drevne paa Flugt, men mærkede ikke den almindelige Standsning eller Kon-gen's Antomst. „Bliv ved, blev ved, Landsmænd!“ — raabte han — „munter! I brave Købmandshavner! vil I lade jer lumpe af de Bispemagte? ned med deres Taarne og Mure!“ Han uddelte endnu frastigende Befalingsord til Blivebatteringen, da han med Forbavselse hørte Kongens Røst over sit Hoved.

„Hvad ser jeg? Ridder Helmer Blaa! I her? og midt iblandt Oprørerne? Er det at følge Drosten til Stock-holm! Er det saaledes I tjener eders Konge? Han er eders Fange, Grev Henrik!“

„Min Herre og Konge!“ — udbrød Ridder Helmer og udtrak sine Arme mod Kongen, der holdt streng og truende for ham paa sin høje, hvide Hingst — „hør mig! jeg besværges eder!“

„Intet Ord!“ — afbrød Kongen ham heftig — „vil I gøre mig til en troløs og Mender? Paa det Slot, I der bestynder, har jeg lovet min Dødsfærdig Fred ved firket Vejle. Jeg bryder ikke mit Ord, var det saa givet til Dje-velen. Er her trummet et Haar paa hans Hoved, skal det komme jer dyrt at staa! — Tag min Drabant med jer, Grev Henrik! overgiv ham til ridderligt Fangenskab paa Slottet! I Morgen skal han dømmes for sin løsløse Ud-færd. Bring Bisp og Kardinal min Hilsen og Fred!“ — tilføjes han med dæmpet Røst. — „Bring Grand mit sidste Bud og Varsel! I haat mig inde for, vort Vejle hævdes!“

„Ederes Villie ste, Herre Konge!“ — svarede Grev Henrik og sprang af sin Hest. „Følg mig rolig, Ridder Helmer!“ — hvilede han til den urolige og heftige Blive-skytter-Høvding — „i Morgen kan I fortsætte jer; nu maa I tie og adlyde!“

Helmer bed sig harmfuld i Læben, idet han rakte Grev Henrik sit Sværd og fulgte ham tavst. Ved et anseligt Følge af Riddere og Væbnere tog Grev Henrik straks en Følge i Besiddelse, som Oprørerne nylig havde forladt; han lod et høit flag oprejse i Forstavnen og søjede An-stalter til at blive sat over til Slotsholmen, medens Kon-gen fremdeles paabød Rolighed i Staden og ved med sit øvrige Følge langs ned med Stranden gennem den store Følgestare, der, dels af Ansgerighed, dels af Hengivenhed, vedblev at følge ham. Bliverne var straks forklædt fra Stranden; ogsaa her havde de bevæbnede Uroligheder bort-fjernet sig, og Kongens Strengbed med en af hans egne tørreste Riddere syntes at have indtaget dem Stræf.

Ved St. Nikolaj Kirke, lige over for den lille Holm, der kaldtes Skipperboernes Grund, standfæste Kongen at-ter af en stor, urolig Følgestob, hvoriblandt der var mange bevæbnede Mand med et mørkt og vildt Udsende, som mumlede Bønner og sang Salmer, medens de udstødte for-dømmende Eder og Truffer mod alle Præster og Bisper. Ved Kongens Antomst sagtnedes Larmen, og paa hans Bud forpandt Vaabnene for det meste. Kirkeøren var ogsaa her sprængt. Alle Kirkebetjente og gejstlige var und-vegne. Almuens havde selv ringet med Kloften til Awe, og man havde slæbt en Munt ind i Kirken, for at tvinge ham til at slynge Awe, trods Bispem og Paveforbud.

Kongen steg straks af Hesten og gik ind i Kirken. Halvdød af Stræf og som med Livet i Hænderne, stod en gammel Dominikaner her for Højalteret med sønderrevne Klæder og søgte førgæves at slynge den sadanlige Afstæn-don med Ro og Værdighed, medens den urolige Følgestare stod med vilde, truende Miner omkring ham, med Fælle, Øks og blinkende Sværd. En Flok Slagtere og hals-berusede Naarværdere, med en høj Tømmersmand i Spids-en, stod nærmest ved Alteret og afbrød Munken ofte med Spottord og Truffer.

„Fred her i Guds hellige Hus!“ — sagde Kongen med høj Røst, da han traadte ind i Kirken. „Vejt alle eders Ane og beider den forbarmende Guds Hjelpe! eders! Gat med Fred, fromme Fader! hvis du ej tør bede for vore Sjæle! — Gud hører dog os trods alle Forbandelser, naar der tun er Sandhed i os. Den retfærdige vare os alle naad-ige og tilgive os vore Synder!“ Dermed bøjede Kongen sit Kna for Alteret, og alle styrkede som ved et Uvnedslag til Gulvet. Der blev et Øjeblik dødsstille.

Ku var det blufselig som den gamle Dominikaner

blev greben af en høj og modig Begejstring; med højtidelig Røst iftemte han et Gloria og derpaa det hellige Ave, som Kongen og hele Menigheden gentog. Derpaa rejste Kon-gen sig og forlod Kirken tavst og rolig. Han steg til Hest og red videre. Det tonede endnu lange stille og højtideligt fra den tælende Menighed i St. Nikolaj Kirke:

„Hellig Jomfru! bed for os!“

og da Kongen red tilbage gennem Strandgaden lige over for Slottet, for atter at begive sig til sin Kongsgaard i Sorretsløf, syntes Roligheden fuldkommen bragt tilbage. I den stille Jorboarsaften flinnede der Lyd i de fleste Vin-duer. Paa Arelhus syntes man nu ogsaa beroliget. Grev Henrik havde sendt Stadsfogden og de to Mænd af Raa-det paa en lille Baad foran sig, for at melde Bispem sin An-komst, medens Grevden selv med sit Følge paa den store Følge nærmede sig Slotsholmen med langsomme Væ-re-slag.

Ridder Helmer Blaa stod, tavst og tænkfuld, som af-væbnet Fange, paa Færgen ved Grev Henriks Side og harmede sig over, at han nu forles til et Fængsel i det Slot, han nylig, som triumferende Krigshøvding, havde hjulpet Borgerne at befryde. Han indsaa nu vel, at han havde handlet højt overilet ved at beltage i Opstanden; men han fandt dog Kongens Fremfærd imod ham alt for streng; hans Miner og blufsende Kinder røbede, at hans Stolth-ed var højtlig saaret. Ligeform han stod i disse Tanter, kom en Baad fra Slotsholmen med stærk Fart imod dem og gled tæt hen ved Færgen. „Ha! Pæberføvend!“ — ud-brød Ridder Helmer plubselig og sprang som rasende over i den fremmede Baad. Grev Henrik saa forbauset, at hans Fange brodes paa Kælingen af Baaden med en tykt Kræm-merføvend og styrkede ud med sin Modstander i den dybe Strøm, medens den fremmede Baad forpandt som en Bil i Skumringen.

„Red ham! red ham!“ — raabte Grev Henrik og standfæste Kortarene. Ridder Helmers Hjerter sømmede paa Bandet i nogen Fristand; den stillede man op; men hjerken han selv eller hans ubefendte Modstander var at øjne: den stærke Strøm syntes øjeblikkelig at have bortrevet dem, og al Efterfølgning med Arer og Baadsfager var frugtesløs.

„Gud være hans Sjæl naadig!“ — sagde Grev Hen-rik med et Sæt — „han var den tørreste Ridder, jeg kendte; men en ubesindig Gaining var han altid. For Fangenskab-et slap han dog og maatte for en streng Dom i Morgen; men Kongen har tabt en tro Ven. Fort, Karle! vi finder ham ikke; maatte har han hjulpet sig selv: han var en god Svømmer.“

Paa Baaden, som for forbi, og som ved den volds-omme Kamp nær havde tæntret, havde man set nogle Her-ter i Kannitdraget, og de købmandshafne Kortarle troede i den ene af dem at have tendt Urtæppens snilde Ven, Hans Kobis.

I Havnen ved Arelhus laa det kongelige Langflid „Valdemar Sejer“, hvorpaa Urtæppet, ved Kardinalens Mellemhandlung, med Kongens Lejde var bragt fra Ham-merhus. Skibshøvdingen var med hele sit Mandskab, i Følge Lejdebrevet, tagen i Ed af Urtæppet og forpligtet til at føre ham bort fra Arelhus spillet Øjeblik, han vilde, hvis han ikke der troede sig sikker, samt bringe ham saa vel som den pavelige Nuntius til spilsten fremmed Haven, de ansjede. Ligeform Grev Henrik vilde lægge til Land paa Slotsholmen, nærmede der sig en stor Værestude til det kongelige Langflid.

„Vor strenge Herre Bispem med Urtæppet og Rød-hatten!“ — sagde Kortarene — „de lægger ud til Val-mar!“

„Saa tor efter dem af alle Kræfter!“ — bød Grev Henrik — „det er paa høje Tid — gevindt!“ Inden de naaede Langflid, var Kardinalen og Urtæppet alt om Bord, og man var i Begreb med at sejle. I Værestuden stod Biskop Johan med en Del Klerke og ansjede sine høje Gæster en stilt og luttelig Rejse.

„Jeg bringer eder samme Dulle fra min Herre Kon-gen, højværdige Herrer!“ — raabte Grev Henrik og tog sin Hat af — „for eders store Afrejse er her sørgel. Saadant Kongen erfor eders Trængsel og Almuens Opstand, lède han personlig hid til eders Besøftelse. Jeg har Befaling til at følge eder ud af Havnen og se eder unddragne enhver mulig Fare.“

„Bring Kongen af Danmark mit Færd og min Tak for hans Bistand!“ — svarede Kardinalen ved sin Døds-„jeg har selv været Vidne dertil, og jeg maa lade hans Højmodighed mod hans Fjende saa vel som hans Ordhol-denhed og kongelige Sind vedværes Respektfuld. Jeg forlader nu dette Land uden at det er lykkedes mig at stikke den Fred her, jeg ansjede; men jeg haaber en Gang at se Kong Erik af Danmark igen under lykkeligere Omstændigheder.“

„Naar I kommer med Fred og Beslignelse, vil I være velkommen, Eminents!“ — svarede Grevden — „men hvor-ledes det danske Folk ander sig i Land og Interditt, har I nu selv set de løsløse Bæver paa. Kongen, min Herre, beider eders Eminents bringe den hellige Fader An-dretning derom med samt hans vinding og sønlige Hilsen. Han indstiller med Trængsel sin og sit Følges retfærdige Sag for hans Helligheds Domstol; men hvorledes kommer saa, falger, efter gejstlig Lov og kanonisk Ret, maa min Herre, Kong Erik af Danmark, som dette Lands verdenslige Herre, og den offentlige Roligheds Beskytter, paa det bestemteste erklære Urtæppet Jens Grand af Lund for beständig forbitet fra danske Riger og Lande.“

„Horditt!“ — gentog en hul Røst fra Langflid, og den høje Urtæppet Grand vilte sig i Lyftingen. „Hvad har udgivet det Ord over en salvet Kirkens Hjerter dertil har ingen Konge i Verden Mågt; den Kongefjender, der vo-der at bringe mig liget Bud, erklærer jeg i Kirkens store Hånd!“

Grev Henrik hvilede, men blev rolig og højtlig itaa-ende med Hatten i Haanden og ventede paa, hvad Urtæ-ppet mer havde at sige.

„Om jeg oftede vil sætte Paa paa dansk Grund!“ — vedblev Grand — „der beror paa mig selv og den hellige Fader. Nu ryster jeg Støvet af mine mørkede Fødder og forlader mit ualmænlige Fæderland; men skænd jeg tal-les tilbage og indskrænktes i alle mine Rettigheder — spreind det fuldeste Beberlag er mig givet for alt, hvad jeg her mod guddommelige og menneskelige Lov har lidt — skal ver-ingen Beslignelse være over Land og Mige og over Dan-marks helligste Konge — det sværger jeg ved den højest-

Gud og alle hellige! — Sig Tyrannen, som udsendte jer, fra mig, Kirkens Primas i Norden: over Kong Erik Erikson af Danmark nu, selv uden Dispensation og Kir-tens Samtykke, at fuldbyrde sit ugubelige Urtæppet i for-budne Led, skal det visseelig vorde ham og Mige til evig Forbandelse!“ — Amen!“

Grev Henrik stampede i Færgen ved disse Ord, dog uden at værdige den forbitrede Prælat noget Svar. „Stibs-høvding!“ — raabte han til Langflidets Hjerter, der stod med Hatten i Haanden ved Forstavnen. — „I fører Urtæ-ppet Grand, i Kongens Navn og under hans Lejde, sifter i Land, hvor han ønsker det, tun ikke i Kongens Riger og Lande! Doo, der nogen Sinde bringer denne Følgestor-tyrter tilbage til Danmark, skal dømmes som Landsfor-ræder!“

Paa Grev Henriks Bint hejedes fraks Sejlet, og Langflid for ud af Havnen med den farlige Prælat, hvis sidste Ord til Land og Rige var den saa ofte gentagne For-bandelse.

Grev Henrik hilfede nu Slotsherrn fra Arelhus, den lille Biskop Johan, og bragte ham Kongens Øfte om Fred og Værn, dog under Betingelser, som han indbødte til at overveje i et Møde med Kongen paa hans Gaard i Sor-retsløf. Grevden hilfede atter med fuld Høflighed denne Urtæppens Ven og lidet heldige Efterfølger, der syntes at betænke sig paa et stolt og imponerende Svar; dog uden at oppebie dette, gav Grev Henrik sine Kortarle Bint til at ro frem, hvorpaa han med sine Riddere i nogen Fristand ledsagede det bortfjældende Langflid, til man saa det helt ud af Havnen i rum Søs. Derpaa vendte Grevden med sit Følge tilbage til Staden, hvor han straks steg til Hest og red tavst, i helt alvorlige Tanter dog med frejdig Mine og i rask Trav, gennem Staden, og derpaa ud ad Bejen til Sorretsløf.

Ellevte Kapitel.

Om Natten var der stor Glæde i Kjøbmandshavn. Kongens Nærvarelse syntes at have betragget den fredelige Del af Indboerne for videre Fortjærelse af den offent-lige Rolighed; men haad der var set, var man tilfreds med, og der var almindelig Begejstring over Opstandens lyttelige Udfald. Hvad man havde attraaet var opnaaet: Kirkepærringen var i Gerningen øphørt, og den strenge bispelige Stadsregering var sat i Stræf. Efter dette volds-omme Udbrud af Følgets Forbitelse, haabede man, nu, at intet Interditt nogen Sinde kunde gøres gældende i Danmark. Angiet om, at Urtæppet og Kardinalen had-de forladt Arelhus, og Urtæppet var forvist fra Land og Rige for bestandig, udbrødte sig endnu inden Midnat over hele Staden og forhøjede den almindelige Glæde. Hvor man efter Kongens Bortrejse havde sluttet Øfene i Vin-duerne, tændte man dem nu igen. Urtæppens Flugt og Fortvining fejtedes faaledes over hele Staden, som en vigtig Sejr over det gejstlige Tyranni og som en lykkelig Følge af Borgernes Frihedsind og Kongens tørste Mod.

I Altsyn ved Rattet fandt, nær ved St. Clementis Kirke, sad Drostens Vaabenføvend, Knud Jahnø, sidst ud paa Natten i et lystigt Drikkeleg med en Del unge Karle fra Staden, der med Zver havde deltaget i at bestyde Arel-hus. Midt iblandt dem sad en ældre Borgersmand med det fulde Njabbager i Haanden og drak med dem, under Sang og dristig Spot over den strenge Urtæppet's lov mod fildigt Krohold og Rattet, som man nu syntes at kunne slaa Strøg over i Bispemanden. Det var den samme Mand, der om Middagen havde gennemvandreit Byen som Dørigheds-person og, som Raadets Stævningsherold, havde forshudt enhver at bære Vaaben paa Gaden, hans Heroldklappe og den høje Stab med Bispem's Mærke laa henstafte under Drikkebordet; han bar nu en almindelig Borgersdragt og havde selv et drabeligt Sværd ved Siden. Af hans Tale kunde man høre, at han ogsaa havde været med at bestyde Arelhus.

Der taltes frit og dristigt mod det strenge Bisperegiment, som man troede at have givet et godt Skæf. Man priste Kongen og den tørste Ridder Helmer Blaa, og man mente, Kongen tun for et Syns Stund havde ladet hin tørste Ridder fangne, ligesom man var enig om, at Kongens strenge Ord til Blivebatteringen, og den, der bestyrkede Bispeslottet, ikke var tomme, meget langere, end fra Tæn-berne, siden det dog var hans, vortige Hjerter, man vilde til Rids. Der hørtes des yndede over Urtæppens Flugt og Fortvining, som et Par nye antomte Gæster havde for-talt, og man tilstrebte sig selv at have skenet Næfter Grand ud af Vandet.

„Nu er Kjøbmandshavnen!“ — sagde Stævning-s-heroden og stiftede selvtilleds og har for høitid Kong-gen, naar det tueb.

(Fortæll.)

B. S. Ingemann: Valdemar Sejer.

Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Erik Menveds Barndom.

Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

Prins Otto af Danmark og hans Saindit.

Omslag 80 Cents. Indbunden \$1.20

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Neb.